

Використання окреслених сучасних технологій управління персоналом в організаціях публічного сектору дозволить забезпечити ефективне їх функціонування в умовах реформування та модернізації.

Використані джерела

1. Стратегія державної кадрової політики на 2012-2020 роки, схвалена Указом Президента України від 1 лютого 2012 року № 45/2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/45/2012>
2. Аутплейсмент – спосіб закріпити імідж компанії в період вимушених звільнень. URL: <http://www.recruiting.net.ua>.
3. Гавриш О.А., Довгань Л.Є. Технології управління персоналом: монографія. Київ : НТУУ «КПІ імені Ігоря Сікорського», 528с.
4. Носик О. А. Компетентнісний підхід в розвитку кадрового потенціалу органів публічного управління. *Актуальні проблеми державного управління* : зб. наук. пр. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2015. № 2 (48). С. 177-183.

Ольга Чорна

к.е.н., викладач кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Інвестиційна діяльність є одним із найважливіших засобів забезпечення прогресивних структурних зрушень в економічних системах. Вона розглядається як основна складова процесу формування вартості та її приросту, на основі якої виникають можливості росту для усіх сфер економічної діяльності.

Процес дослідження інвестицій вимагає визначення їх місця в системі наукових знань. Тому, важливо встановити взаємозв'язок інвестування із іншими науковими дисциплінами та категоріями, що дозволяє обґрунтувати та узагальнити його методологічні основи.

Політекономічне походження терміну “інвестиція” обумовлює його приналежність до сукупності економічних знань, що охоплюють фундаментальні та прикладні аспекти функціонування виробничо-господарських суб'єктів та соціально-економічних інститутів. Внаслідок цього відбувається взаємоадаптація та взаємодоповнення категорій, процесів та методів дослідження інвестицій із аналогічними поняттями макроекономіки, мікроекономіки, економіки підприємств, фінансово-кредитних дисциплін та фінансового обліку. Такий зв'язок забезпечує різностороннє дослідження інвестицій та його похідних понять в межах інвестиційної системи. З метою спрощення процесу наукового пізнання інвестиційний процес та інвестиційна

діяльність, а також інші пов'язані категорії, розглядаються на основі системного підходу, відповідно до якого вони можуть бути розкладені на більш прості, статичні, детерміновані підсистеми.

Сутність інвестиційної системи визначається через прояви конкретних властивостей і функцій. Найбільш характерними її властивостями є: єдність, синергізм, оптимальність, еквівіальність (наявність різних шляхів вирішення однієї і тієї ж проблеми). Сутність інвестиційної системи як особливої сфери відтворювальних відносин виявляється перш за все через організаційну функцію. Через неї реалізується громадське призначення інвестиційної системи – організація надання кожному підприємству (суб'єкту господарювання) необхідних йому фінансових ресурсів у формі фондів спеціального цільового призначення для його господарської діяльності.

Базою дослідження виступає інформаційне забезпечення та результати емпіричних спостережень. На даному етапі важливо уникнути двох проблем: нестачі інформації та її надлишку. Перша ситуація затримуватиме процес дослідження, друга – спрямовуватиме його в хибне русло. Відповідно до цього, основними принципами побудови інформаційного забезпечення процесу дослідження інвестування повинні бути:

- цілісність інформаційного забезпечення;
- цільова спрямованість інформаційних потоків;
- динамічна, територіальна та методологічна зіставність основних елементів інформаційної системи;
- прозорість інформаційного забезпечення системи взагалі і основних елементів зокрема;
- доступність для широкого кола користувачів – від професіоналів до індивідуальних інвесторів.

Якість дослідження залежатиме від методологічного апарату, який буде застосовуватися і його чіткого використання. Власне процес дослідження передбачає вивчення та аналіз п'яти основних аспектів інвестиційної діяльності:

- визначення обсягів інвестування, що дає можливість встановити реальний рівень розвитку процесів, їх динаміку, тенденції;
- визначення структури інвестування як за характером інвестицій так і за джерелами їх надходження, що дозволяє забезпечити якісний аналіз інвестування і виділити резерви для його покращення;
- визначення потреби в інвестиціях, що створює умови для виявлення проблемних місць і потенційних напрямів інвестування;
- визначення трендів, які сприятимуть усвідомленню загальних тенденцій і створюють умови для якісного прогнозування розвитку подій;

– визначення ефективності інвестування, що дозволяє провести його якісний аналіз, встановити рівень успішності реалізованих проєктів, обґрунтувати недоліки та напрями вдосконалення.

При цьому, вся методика дослідження повинна відображати багаторівневу систему інвестиційної діяльності, яка включає дві підсистеми: підсистему показників, що характеризують процес інвестування, і підсистему показників результатів інвестування, що отримуються внаслідок реалізації інвестиційних проєктів.

Фінансово-економічна оцінка інвестиційних проєктів займає центральне місце в процесі обґрунтування та вибору можливих варіантів вкладення коштів в операції з реальними активами. Відповідно до цього, він повинен забезпечити:

- відшкодування вкладених коштів за рахунок доходів від реалізації товарів і послуг;
- отримання прибутку, що забезпечує рентабельність інвестицій не нижче бажаного для підприємства рівня;
- окупності інвестицій у межах строку, прийнятеного для підприємства.

Визначення реальності досягнення саме таких результатів інвестиційних операцій і є основним завданням оцінки фінансово-економічних параметрів будь-якого проєкту вкладення коштів в реальні активи.

Критичними моментами в процесі оцінки інвестиційних проєктів є:

- оцінка вартості капіталу, що залучається для реалізації інвестиційного проєкту;
- вибір ставки дисконтування;
- оцінка показників ефективності проєкту;
- аналіз невизначеності та ризику інвестиційних проєктів

В часовому виразі інвестиційний процес передбачає проходження ряду етапів, на кожному з яких забезпечується виконання певного об'єму роботи, спрямованого на вирішення завдань діагностики ситуації, формування критеріїв та альтернатив, вибір альтернатив та їх реалізація. Така послідовність передбачає проведення якісного аналізу фінансового стану підприємств, на основі якого відбувається прийняття рішення про доцільність і обсяг інвестування.

Використані джерела

1. Лендел, О. М. Теоретико-методичні аспекти здійснення інвестиційної діяльності в сучасних економічних умовах. *Інвестиції: практика та досвід*. № 18. 2016. стор. 83-87.
2. Дегтярєва, С. А., Похилок, В. В. Сучасні тенденції інституційного розвитку процесів управління інвестиційними проєктами. *Науковий вісник PUET: Economic Sciences*. №1 (79). 2019.
3. Усов, М. Оцінювання економічної ефективності інвестицій. *Вісник Національного*

технічного університету" Харківський політехнічний інститут" (економічні науки). Харків : НТУ «ХПІ». 2019. № 23 (1348). С. 145-148.

Василь ШЕВЧУК

аспірант кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ТНЕУ

Юрій ШЕВЧУК

аспірант кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н, професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ТНЕУ

Євген КАЧАН

ЛЕГІТИМІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОЇ МІГРАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ І ЇЇ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК НОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Сучасні глобалізаційні процеси в першу чергу проявляються в посиленні міграційної мобільності населення. Початок ХХІ століття в Україні характеризується потужними темпами підготовки фахівців у вишах і коледжах та скороченням робочих місць у сфері матеріального виробництва.

Сьогодні ринок праці в Україні характеризується, як скороченням потреб в робочій силі так і наростанням потреб у робітниках високої кваліфікації у сфері матеріального виробництва і сфері послуг. Причинами такої ситуації є масовий відтік громадян України за кордон у пошуках робочих місць і гідної заробітної плати.

Особливо складна ситуація в сільській місцевості. Сьогодні, аграрний сектор економіки має обмежену кількість робочих місць, оскільки сучасні аграрні холдинги спеціалізуються на рослинництві, яке максимально механізоване і потребує механізаторів широкого профілю. В Україні тваринницька галузь фактично перебуває в занепаді. Оскільки вона відзначається трудомісткістю виробництва її потреби в робочій силі зменшуються. Це означає, що потреби аграрних підприємств у живій робочій силі зменшуються і працездатне населення сільське населення вимушене шукати робочі місця в тому числі за кордоном.

За останні роки спостерігається скорочення зайнятості в промисловості. Вивільнення робочої сили з підприємств машинобудування, металургії, хімічної, легкої і харчової галузей не завжди зумовлює її надлишок на ринку праці, оскільки вивільнені не завжди реструкуються в центрах зайнятості, а виїжджають за кордон з надією працевлаштуватись.